

всички тя пожелала: колкото българска земя заобиколи единъ опитенъ яздачъ, възседналъ на здравъ жребець, за единъ день — отъ изгрѣвъ до залѣзъ слънце — тръгвайки отъ родния ѝ кѣтъ и све края на линията вечеръта пакъ тамъ — тая заобиколена земя да бѣде за винаги освободена отъ всички данѣци и бери, събирани отъ турската власть!...

Каква родолюбка, какво българско сърдце е туптѣло въ гърдитѣ на тая селска странджанска мома!

Разбира се, царска дума на две не става. Въ скоро време това желание на хубавицата — вече царица, било изпълнено.

Една рана пролѣтна сутринъ, когато и морскитѣ води, и околната гора тръпнѣли въ просънна нѣга, тревичкитѣ и цвѣтята били натежали отъ капки роса, а горскитѣ пѣвци допѣвали сутринната си пѣсенъ, въ крепостъта Урду-виза се забелязвало необичайно оживление. Народътъ се трупалъ къмъ крепостната врата. И още първиятъ слънчевъ лжчъ не сварилъ да докосне челата на крайбрѣжнитѣ височини Голешъ и Граничаръ, строенъ яздачъ, яхналъ на едъръ вранъ жребець, едва си пробивалъ пѣтъ между навалицата къмъ изхода на крепостъта. Скоро той се откъсналъ отъ множеството и, възпирайки буйния конь, завилъ налѣво по постлания съ камъни пѣтъ и се скрилъ отъ погледитѣ на многобройнитѣ изпращачи.

Нѣкои отъ тѣхъ направили набожно кръсть, пожелали му „на добъръ пѣтъ!“ и му поржчали: колкото може по-голѣмъ кръгъ отъ странджански селца и мери да заобиколи; а ако би могълъ и... цѣлата поробена българска земя!...

Съ силенъ бѣгъ конникътъ прехвърлилъ височината Голешъ, спустналъ се къмъ гнѣздото на нестинаритѣ - българи, оттамъ къмъ коритото на р. Велека... Окжпанъ въ потъ и бѣла пѣна, презъ цѣлия този день коньтъ прехвърлялъ баири, спущалъ се по надолища,